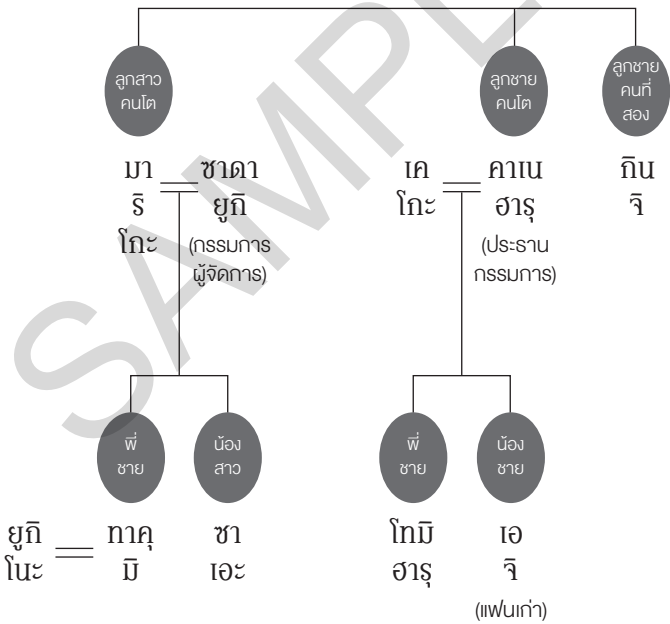

ตระกูล
โมริ
ภาวะ

SAMPLE

บทที่หนึ่ง

โลกแห่งความเป็นจริง

SAMPLE

SAMPLE

1

พอเห็นแหวนที่ยื่นมาให้ ฉันก็แทบจะหงายหลังตั้ง
ตอนนี้โนบูโอะกับฉันอยู่ที่ภัตตาคารอาหารฝรั่งเศสของ
โรงแรมโตเกียวสเตชั่น เราเพิ่งจะกินของหวานปิดท้ายอาหาร
ฟูลคอร์สกันเสร็จ

“นี่คิดจะทำอะไรนะ”

ฉันถามโดยไม่พลาดที่จะสังเกตเห็นว่าพนักงานของ
ภัตตาคารกำลังเตรียมช่อดอกไม้อยู่

โนบูโอะเห็นท่าทางตกใจของฉันแล้วก็ยิ้มอย่างพอใจ

“ผมอยากให้คุณแต่งงานกับ...”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

ฉันตัดบททันที

“ฉันถามว่าทำไมถึงเอาแหวนนี้มาต่างหาก”

พอสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ จนเกือบจะเป็นการถอนหายใจ
เฮือกหนึ่ง ฉันก็ชี้นิ้วไปที่แหวน

“นี่เป็นแหวนเพชรเม็ดเดี่ยวของคาร์เทียร์ใช่ไหม ก็รู้ละนะ
ว่าเป็นแหวนยอดนิยม แต่ราคามันไม่ถูกไปหน่อยหรอก แถมดู
ความเล็กจิ๋วของเพชรนี่สิ ไม่ถึง 0.25 กะรัตด้วยซ้ำมั้ง ช่างกล้า
ซื้อเพชรเม็ดเล็กขนาดนี้ที่คาร์เทียร์ได้นะ”

สีเลือดจางหายไปจากใบหน้าของโนบูโอะ หน้าเหลือง ๆ
นั่นเงยขึ้นมองฉันสลับกับก้มมองแหวน แวนกรอบสีดำบนจมูก
โต ๆ ของเจ้าตัวจึงพลอยเลื่อนตามไปด้วย

“อย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้จะว่าคุณหรอก แค่อยากรู้
จริง ๆ เท่านั้นแหละว่า...คิดยังไงถึงเอาแหวนนี้มา ช่วยบอก
จุดประสงค์มาหน่อย”

โนบูโอะตัวแข็งทื่อไปหลายวินาที พอดันแวนที่ไหลลงมา
กลับเข้าที่ได้ก็เริ่มอธิบายด้วยเสียงเหมือนกระซิบ

“ผมก็แค่...อยากให้คุณรู้ถึงความในใจของผมเท่านั้นเอง
ไม่ยักรู้ว่าเรโกะจังจะถือสากับเรื่องแหวนถึงขนาดนี้”

“เฮ้อ...”

ฉันถอนหายใจ

“หมายความว่านี่คือความในใจของคุณนั่นสิ”

พอฉันถลึงตาจ้องใส่ โนบูโอะก็ตัวลีบอย่างหวาดหวั่น

“นี่ คุณเป็นนักวิจัยไม่ใช่เหรอ ไม่รู้เลยเหรอว่าปกติแล้ว
แหวนหมั้นมันควรราคาเท่าไร”

โนบูโอะนั้นทำงานอยู่ฝ่ายวิจัยและพัฒนาของบริษัทผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้า ที่ฉันยอมคบหาด้วยมาร่วมปีก็เพราะคิดว่าพอจะนับถือในด้านความรู้ความสามารถได้

โชคดีที่ฉันทำงานเป็นทนายความของสำนักงานกฎหมายใหญ่ซึ่งเป็นคนละแวดวง ก็เลยไม่ค่อยมีการเจียนเหลี่ยมในเรื่องศักดิ์ศรีให้ต้องทะเลาะกันบ่อยนัก

“นะ...แน่นอนสิว่าเช็กมาแล้ว”

ดูเหมือนคำพูดของฉันจะไปสะกิดต่อมสัญชาตญาณของโนบูโอะเข้า เจ้าตัวเลยยังพูดต่อได้แม้จะเสียงสั้น

“เว็บไซต์เกี่ยวกับข้อมูลแต่งงานเจ้าใหญ่บอกว่า งบประมาณเฉลี่ยสำหรับแหวนหมั้นอยู่ที่สี่แสนหนึ่งหมื่นเก้าพันเยน ถ้านับเฉพาะคู่ที่อายุยี่สิบปลาย ๆ โดยเฉลี่ยก็สี่แสนสองหมื่นสองพันเยน ถ้าอายุสามสิบต้น ๆ ก็สี่แสนสามหมื่นสองพันเยน พวกเราอายุยี่สิบปลาย ๆ ก็จริง แต่ผมเตรียมแหวนในราคาเท่ากับคู่ที่อายุสามสิบต้น ๆ เลยนะ”

“แล้วยังไงล่ะ”

ฉันถลึงตาใส่โนบูโอะอีกรอบ

“นี่แปลว่าความรักที่คุณมีต่อฉันก็แค่เทียบเท่ากับค่ามาตรฐานของสังคมนั้นหรือ ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองเป็นผู้หญิงระดับทั่ว ๆ ไปของสังคมหรอกนะ ถ้าค่าเฉลี่ยเท่ากับสี่แสนเยน ฉันก็ต้องการแหวนราคาหนึ่งล้านสองแสนเยน”

ฉันกอดอกพรางมองกล่องสีแดงที่วางอยู่บนผ้าปูโต๊ะสีขาวและเพชรเม็ดเล็กจิ๋วที่อยู่ในกล่องนั้น

แม้จะส่องประกายแวววับ แต่ก็ยังเป็นประกายเล็กจิ๋วเต็มที่ยังเห็นของพรรคนี้แล้ว ยิ่งชวนให้รู้สึกสมเพชเข้าไปใหญ่ “แต่ฉันอาจผิดเองก็ได้ ควรจะบอกคุณไว้ก่อนว่าไม่อยากได้แหวนราคาต่ำกว่าหนึ่งล้านเยน”

โนบุโอะซ็อกไปเลย ทำปากพะงาบ ๆ รวากับปลาเวลาขออาหาร

พนักงานที่มุมร้านต่างก็จืด ๆ จ๋อง ๆ มองเราสองคนอย่างลึงเล

“ขอโทษนะ เรโกะจัง ผมก็ตั้งใจเก็บเงินอยู่หรอก แต่พนักงานบริษัทที่อายุยังน้อยนะมันมีข้อจำกัด”

โนบุโอะพูดเหมือนจะร้องไห้

พอเห็นแบบนี้ฉันยิ่งฉุนหนักเข้าไปใหญ่

ในสายตาของฉัน โนบุโอะกำลังทำราวกับตัวเองเป็นเหยื่อแถมยังยกเรื่องไม่มีเงินมาเป็นข้อแก้ตัวอีกต่างหาก

“จะว่ายังไงก็ช่าง ฉันอยากได้ในสิ่งที่ตัวเองอยากได้ คนเราก็เป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือไง ถ้าคุณไม่มีเงินก็ไปขายไตหรืออะไรก็ได้เพื่อหาเงินมาซะสิ”

ฉันพูดพลางขยำผ้าเช็ดปากที่อยู่บนตัก

“นี่ยังไม่ทันได้ทำอะไรก็บอกหน้าตาเฉยว่าทำไม่ได้เพราะไม่มีเงิน แสดงว่าคุณไม่ได้ต้องการฉันจริง ๆ นะสิ ผู้ชายที่มีความรักแค่นี้ไม่มีคุณสมบัติที่จะเสนอหน้าเข้ามาในชีวิตฉันหรอกยะ”

ฉันโยนผ้าเช็ดปากที่ยับยู่ยี่ลงบนโต๊ะแล้วลุกขึ้นโดยทิ้ง
โนบูโอะไว้คนเดียว

“ลาก่อน”

พนักงานชายลอนลานหยิบเสื้อโค้ตออกมาจากตู้รับฝาก
ของ

และขณะที่รับเสื้อมา ฉันก็ทันเห็นว่าพนักงานคนนั้น
เบิกตากว้างอย่างตกใจเมื่อเห็นสีหน้าของฉัน

พอออกมาจากภัตตาคาร ฉันก็ตรงดิ่งไปยังย่านมารุโนะอุจิ

แค่เดินจากถนนใหญ่เข้าไปช่วงตึกเดียวก็เจอตึกสูง
ตระหง่านของกลุ่มบริษัทยักษ์ใหญ่ โดยสำนักงานกฎหมาย
ยามาดะ ความรู้ระชิชิชิที่ฉันทำงานอยู่บนชั้น 28 ของตึกนี้

ที่นี่เป็นสำนักงานกฎหมายที่ขึ้นชื่อว่างานหนัก มี
ทนายความเดินเข้าเดินออกตลอด 24 ชั่วโมง พูดได้ว่าถ้ามี
เวลาว่างเมื่อไหร่ก็เข้ามาทำงานได้ทุกเมื่อ

แม้จะเป็นเวลาสี่ทุ่มแล้ว แต่ก็ยังมีแสงสว่างส่องลอด
ออกมาจากหน้าต่าง

พอเข้าไปในออฟฟิศก็เจอฟูรุทากะเพื่อนร่วมงานที่เป็น
รุ่นน้องหนึ่งปีกำลังนั่งกินราเม็งถ้วยอยู่ เขานั่งห่อตัว ร่างกาย
ที่บึกบึนจากการฝึกในชมรมรักบี้เลยดูละม้ายคล้ายแมงเม็ดยักษ์
ยังไถ่ยังงั้น

“อ้าว รุ่นพี่เคมโมจิ! ไหนว่าวันนี้จะไปออกแดดฉลองครบรอบที่คบกันไม่ใช่เหรอครับ”

ฟุรุภาวะถามพร้อมกับเคี้ยวเส้นราเม็งตุ้ย ๆ ไปด้วย
ฉันทายหน้า

“ตอนแรกก็กะไว้แบบนี้แหละ แต่เหลวไม่เป็นท่าเลย”
พอบอกไปแบบนี้ ฟุรุภาวะก็ยกมือซ้ายขึ้นปิดปากแล้ว
ร้องเสียงหลง

“เอ๊ะ! อย่างบอกนะครับว่าถูกทึ่งนะ”

“ไม่ได้ถูกทึ่งซะหน่อย!”

พอฉันทึ่งตา ฟุรุภาวะก็ยกไหล่

“นี่ นายนะ ก่อนหน้านี้เพิ่งหมั้นกับแฟนไปใช่ไหม
ว่าแต่ให้แหวนราคาเท่าไรกับแฟนเธอ”

“เอ...” ฟุรุภาวะเอียงคอ “เป็นแบรנדแฮร์รี่ วินสตัน
ก็ประมาณสองล้านเยนนี่ ะครับ”

ฉันทงกหัวหงิก

“ใช่ มันควรต้องเป็นแบบนี้สิ จะหาคู่ชีวิตที่อยู่ด้วยกัน
ไปตลอดทั้งที ก็ต้องแสดงให้เห็นถึงความจริงจังกันหน่อย”

หลังจากเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในภัตตาคารให้ฟังแบบย่อ ๆ
ฟุรุภาวะก็เอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงอึ้ง ๆ โดยยังไม่ปล่อยมือจาก
ถ้วยราเม็ง

“อ้อโฮ แบบนี้แฟนของรุ่นพี่คงมีแผลใจสาหัสน่าดูเลย
อย่างพวกเรานะทำเงินได้เยอะ แต่ถ้าเทียบกับพนักงานบริษัท
ทั่วไปก็ต้องถือว่าเขาเป็นคนที่พยายามแล้วนะครับ”

“นายบอกว่าอย่างพวกเราทำเงินได้เยอะนั่นแหละ”

ฉันอายุ 28 และมีรายได้ต่อปีเกือบ ๆ 20 ล้านบาท แต่ไม่เห็นจะคิดว่าเงินเท่านี้พอแล้วเลยสักนิด

“โลกนี้ยังมีคนที่มั่งเงินมากกว่านี้อีกเยอะแยะ อย่างพวกเรานะกระจอกจะตาย ฉันอยากมีเงินมากกว่านี้”

ฟุรุกาวะโอแค้ ๆ ก่อนจะชดน้ำซุปรามั่งจนเกลี้ยงถ้วย จากนั้นยกขวดน้ำชาอุณหภูมิสองลิตรขึ้นดื่มล้างปากแล้วเอ่ยต่อ

“แหม ถ้าใช้ชีวิตตามความต้องการของตัวเองแบบตรงไปตรงมาอย่างรุ่นพี่ได้คงยอดมากเลยนะครับ แต่มันยังมีสิ่งที่สำคัญกว่าเงินอยู่ไม่ใช่หรือ”

ฟุรุกาวะเกาหัวพลางพูดต่อ

“พูดแบบนี้อาจฟังดูไม่ค่อยดี แต่แค่กล้ามาคบกับสาวแกร่งอย่างอาจารย์เคมิโมจิได้ก็ถือเป็นของขวัญแล้วนะครับ ถ้าไม่รักษาเอาไว้ระว่างสวรรค์จะลงโทษนะ”

“หมายความว่าไง”

ฉันถามด้วยหน้าที่เขินนิด ๆ

“ก็ถ้าว่ากันโดยทั่วไป การที่ผู้ชายธรรมดาจะมาคบกับผู้หญิงที่หาเงินได้มากกว่าตัวเองตั้งสามเท่าจะเป็นเรื่องหนักหนาอยู่นะครับ มันเป็นเรื่องของศักดิ์ศรีด้วย”

นั่นก็จริง ก่อนหน้านี้ก็มีพวกผู้ชายที่หลีกเลี่ยงฉันอย่างอ้อม ๆ เพราะประวัติการศึกษาและรายได้ที่สูงของฉัน แต่การ

ที่ผู้ชายเกรดต่ำระดับนั้นไม่เข้ามาขอแหวด้วยก็เป็นสิ่งที่ฉันต้องการ
อยู่แล้ว

“แฟนของรุ่นพี่เป็นนักวิจัยสายวิทยาศาสตร์สินะครับ
คงเพราะมีความมั่นใจในเรื่องนั้นมากนั่นแหละถึงกล้ามาคบกับ
รุ่นพี่ได้ แถมดูเหมือนเขาจะเก่งเรื่องทำอาหารกับงานบ้านด้วย
ใช่ไหมล่ะครับ”

ฉันพยักหน้าอย่างหงุดหงิด ขำผัดผีมือโนบูโอะก็อรัย
จริง ๆ แลละ

“ผู้ชายแบบนี้หาไม่ได้ง่าย ๆ นะครับ แค่เพชรเม็ดเล็ก
ไปหน่อยจะถึงกับตัดความสัมพันธ์กันเลยเหอ”

ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังรับไม่ได้อยู่ดี

เอาแหวนเพชรเม็ดเล็ก ๆ ๓ ๓ แบบนั้นมาขอแต่งงานคือ
การดูถูกกันชัด ๆ โนบูโอะคงคิดว่าแค่ขอแต่งงานฉันก็ดีใจแล้ว
แหวนเพชรจะเม็ดเล็กหรือใหญ่ก็ไม่ใช่ปัญหา แต่เสียใจด้วยที่ฉัน
ไม่ใช่ผู้หญิงประเภทนั้น แถมพอคิดไปว่าคงมีคนไม่น้อยที่นึก
ประณามฉันที่ไม่ยอมเป็นผู้หญิงประเภทนั้น ฉันก็ยังโมโหหนัก
เข้าไปใหญ่

แหวนะยิ่งเพชรเม็ดใหญ่ก็ยิ่งดีอยู่แล้วสิ

เรื่องแค่นี้ทำไมใคร ๆ ถึงไม่เข้าใจกันนะ

“แล้วที่ไล่ให้ไปขายไตนะ ถ้าผมโดนแฟนบอกแบบนี้ก็
สยองเหมือนกันนะครับ”

ฟุรุภาวะเก็บถ้วยราเม็งเปล่าและตะเกียบแบบใช้แล้วทิ้ง
ใส่ลงไปในถุงพลาสติก ฉันกอดอกแล้วจ้องเขาเขม็ง

“แต่ฉันนะ ถ้าอยากได้อะไรขึ้นมาจริง ๆ ละก็ถึงต้องขายไตก็ไม่มีปัญหา ฟุรุภาวะคงเองก็รักแฟนมากจนไม่ว่ายังไงก็อยากแต่งงานด้วยให้ได้ใช่ไหมล่ะ ถึงได้ให้แหวนราคาสองล้านเยนนะ”

ฟุรุภาวะยกแขนล่า ๆ ขึ้นประสานไว้หลังศีรษะแล้วหันหน้ากลม ๆ ที่คล้ำแดดมาทางฉัน

“ช่วงก่อนจะขอแต่งงาน ความลับเรื่องที่ผมแอบนอกใจ ทำท่าว่าจะปิดไม่อยู่ เลยจำใจซื้อแหวนแพง ๆ ให้เพื่อกลบเกลื่อนต่างหากครับ”

ฟุรุภาวะยิ้มยิงฟันหราอย่างไม่สำนึกผิดใด ๆ

มีกะหล่ำปลีแห้งติดอยู่ตรงซอกพินหน้าของเขา

เวลาสี่โมงเย็นของวันรุ่งขึ้น ฉันก็นั่งลุ้นระทึกอยู่ที่หน้าห้องประเมินในสำนักงาน

วันจันทร์ที่ 1 กุมภาพันธ์เป็นวันประเมินบุคลากรประจำปี สำนักงานของเราจะจ่ายโบนัสให้ปีละครั้งช่วงกลางเดือน กุมภาพันธ์ และในวันประเมินบุคลากรก็จะมีกรให้พีดีแบ็กการทำงานตลอดทั้งปี รวมทั้งแจ้งจำนวนโบนัสที่จะได้รับไปพร้อม ๆ กัน

ฉันเข้าห้องประเมินไปด้วยอารมณ์ขึ้นมึน แต่เมื่อเห็นสีหน้าไม่แจ่มใสของเจ้านายทั้งสองคนที่นั่งรออยู่ ความกังวลในใจฉันก็ขยายตัวทันที

ฉันทำอะไรผิดไปหรือเปล่านะ

แต่ถ้าพูดถึงเรื่องงานแล้ว ฉันตั้งอกตั้งใจมากกว่าคนอื่น ๆ เป็นเท่าตัว และมีผลงานที่แสดงให้เห็นถึงความกระตือรือร้น มาตลอด

“อาจารย์เคมโมจิ เทียบนั่งครับ”

อาจารย์ยามาโมโตะซึ่งหนุ่มกว่าอีกคนและอายุราว ๆ สี่สิบ เป็นคนเอ่ยปากขึ้น

ฉันนั่งลงเฉย ๆ ตรงที่นั่งฝั่งตรงข้าม

“นายทุกคนต่างก็ประทับใจในการทำงานของอาจารย์ เคมโมจิ ทางฝั่งลูกค้าเองก็ยกย่องกันว่าไว้วางใจได้ ขอให้ทำงานดี ๆ แบบนี้ต่อไปนะครับ”

ทั้ง ๆ ที่ควรจะเป็นคำชม แต่ลักษณะการพูดดูเหมือน แก้วต๋อง ๆ ขอโทษยังงี้ไม่รู้

ฉันนึกแปลกใจพลางจึงขมึงมองศีรษะของอาจารย์ ยามาโมโตะที่ใส่เสื้อผ้านั่งผมไว้จนแข็งโป๊ก

“แล้วก็... โบนัสของปีนี้จะเท่ากับสองล้านห้าแสนเยน นะครับ”

2,500,000 เยนนั่นแหละ

ฉันหลุดคำว่า “เอ๊ะ” ออกมาจากปาก

ก็ของปีที่แล้วยังร่วม 4,000,000 เยนอยู่เลย แถมปีนี้ฉัน ตั้งใจทำงานหนักกว่าปีที่แล้วเป็นเท่าตัวด้วยซ้ำ

ฉันเลิกควั่นเส้นน้อยทันทีและปั่นสีหน้าตกใจขึ้นมา

ฉันถนัดรับมือกับผู้ชายอายุมากกว่าอายุแล้ว

“ทำไมกันคะ ฉันทำอะไรผิดพลาดไปหรือเปล่า”

อาจารย์ยามาโมโตะสายหน้าเบา ๆ รวากับจะกลบเกลื่อน

“เปล่า ๆ ไม่ใช่หรอก คุณทำงานได้ดีแล้วละ ถ้าเทียบ
กับนายที่เข้าบริษัทรุ่นเดียวกัน คุณก็ทำงานได้มากกว่าเป็น
สองสามเท่าตัวเลย”

“งั้นทำไมกันคะ”

อาจารย์ซึซึอิผู้อยู่ในวัยเกือบหกสิบที่นั่งอยู่ข้าง ๆ อาจารย์
ยามาโมโตะตอบอย่างอ่อนโยน

“พอเห็นอาจารย์เคมิโงอิแล้วผมนึกถึงตัวเองสมัยหนุ่ม ๆ
ขึ้นมาล่ะ”

อาจารย์ซึซึอินั้นเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทที่เริ่มต้นด้วยตัวคนเดียว
พุ่มพักมันขึ้นมาจนกลายเป็นสำนักงานกฎหมายที่ใหญ่ที่สุดใน
ญี่ปุ่น ที่มีชื่อของตัวเองอยู่ในชื่อสำนักงานก็เพราะแบบนี้แหละ

ทุกสิ่งประกอบกันเป็นอาจารย์ซึซึอิ ไม่ว่าจะป็นเส้นผม
ที่บางลง ใบหน้ารูปไข่ ดวงตากลมโต หรือริ้วรอยย่นลึกที่
สองข้างแก้มเหมือนขอบแก้วชาล้วนให้ความรู้สึกนุ่มนวลอ่อนโยน
ฉันทยกสองมือขึ้นปิดปากทันที

“เหมือนอาจารย์ซึซึอิสมัยหนุ่ม ๆ เลยหรือคะ เป็นเกียรติ
จังคะ”

อาจารย์ซึซึอิเกาหัวพร้อมกับยิ้มเจื่อน ๆ

“เปล่า ๆ เรื่องนั้นนะช่างมันเถอะ ผมเองก็เคยร้ายไม่ใช่
ย่อย ถึงได้เข้าใจคุณไง”

ฉันรู้สึกเหมือนกำลังเดินร่ำอยู่แต่โดนปิดเพลงเอาคือ ๆ
ฉุนก็ก่ขึ้นมาจนแหม้มปากเป็นเส้นตรง

“สำหรับคนเป็นทนายความอาจจะถือเป็นพรสวรรค์
อย่างหนึ่งก็ได้ อาจารย์เคมโม่จินะเหมือนมีดคมกริบที่เดินไปทั่ว
ตอนที่อยู่ในบริษัทก็เลยอยากจะให้เก็บมีดนั้นเข้าฝักเสียบ้าง
แล้วค่อยเอาออกมาใช้ให้เต็มประสิทธิภาพกับคนนอกบริษัท”

ฉันจ้องเขม็งไปยังอาจารย์ซีซีอิ

“กรุณาอธิบายให้เป็นรูปธรรมกว่านี้หน่อยค่ะ”

พอพูดกลับไปแบบนั้น อาจารย์ซีซีอิก็ตอบว่า

“ถ้าทำงานคนเดียวก็คงไม่เป็นไร แต่พอมีรุ่นน้องและ
ต้องทำงานกันเป็นทีมแล้ว ความคมกริบวาววับแบบนี้ก็ทำให้
บางคนกลัวเหมือนกันนะ”

จากนั้นเขาก็หัวเราะ “โหะ ๆ ๆ” ก่อนพูดต่อ

“เอาเถอะ ส่วนที่ถูกหักไปก็ถือว่าเป็นค่าเล่าเรียนแล้วกัน”

ท่าที่แบบนี้ของอาจารย์ซีซีอิเป็นการตีเข้าที่ขมดหางของฉัน
อย่างจัง ชั่วพริบตาต่อมาฉันก็ตะโกนลั่น

“ค่าเล่าเรียนอะไรกันคะ!”

ฉันทุบโตะตรงหน้าเต็มแรง

“ที่ฉันทำงานก็เพราะอยากได้เงิน ฉันรับเงินจากบริษัท
เป็นค่าตอบแทนที่ทำงานไป จะมาหักกันคือ ๆ แล้วบอกว่า
เป็นค่าเล่าเรียนนี่นะ ฉันไม่ทนด้วยหรอกค่ะ!”

อาจารย์ยามาโมโตะผะไปนิดหนึ่ง แต่อาจารย์ซีซีอินั้น
แม้แต่คิ้วสักเส้นก็ไม่กระดิก

ยิ่งทำให้ฉันฉุนเฉียวเข้าไปใหญ่
ฉันโมโหออกขนาดนี้ อาจารย์ซีซีก็ยังไม่เข้าใจอีกหรือไง
“ถ้าไม่ได้เงินฉันก็ไม่อยากทำงานแล้วค่ะ บริษัทแบบนี้
ฉันขอลาออก”

ฉันลุกพรวด
“ไม่เอาหน้า อย่าเพิ่งโมโหสิ”
อาจารย์ยามาโมโตะยกมือขวาขึ้นปราม
“ถึงโบนัสจะแค่สองล้านห้าแสนเยน แต่ก็กรุณาโอนมาให้
ด้วยค่ะ”
ฉันพูดทิ้งท้ายแล้วผละออกจากห้องทันที

ฉันย้อนกลับมายังห้องทำงานทั้งที่ยังโกรธกรุ่น คว่าเฉพาะ
ของมีค่ายัดใส่กระเป๋าแล้วผลุนผลันออกมาจากสำนักงาน
ไม่มีใครไล่ตามมาแท้ ๆ แต่ฉันก็เดินจ้าเอา ๆ
พอเดินมาได้สักห้าร้อยเมตรก็ซັกจะหอบ เลยแวะเข้า
ร้านกาแฟข้างทาง
ฉันรู้สึกหุดหู่ขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก
ใคร ๆ อาจจะมองว่าฉันบ้าไปแล้วก็ได้ที่ลาออกแค่เพราะ
ได้โบนัสน้อย

หากจะบอกว่าฉันทำตัวเป็นเด็กก็คงใช่ แต่มันยังมี
อย่างอื่นที่พลุ่พล่านอยู่ข้างในใจฉันด้วย ปัญหาคือฉันไม่รู้จะ
จัดการกับมันยังไงดี

ถ้าฉันทำตัวแบบ “คนปกติ” ได้มากกว่านี้หน่อยก็คงจะสบายไปแล้ว

แต่ไม่ว่าจะเป็นเมื่อไหร่ ฉันก็มักถูกผลักดันด้วยแรงกระตุ้นที่เล่นพลาบ์ขึ้นมาจากส่วนลึกตลอดอย่างช่วยไม่ได้

จะมีใครเข้าใจความรู้สึกนี้บ้างนะ

ทำไมใคร ๆ ถึงต้องโกหกกันด้วย

ไม่ว่าใครก็ล้วนอยากได้เงินกันทั้งนั้น คนที่บอกว่าไม่อยากจะนั่นคือพวกที่อยากได้แต่ไม่มีปัญญามากกว่า

ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้ามีคนเอาเงินห้าล้านยื่นมาวางตรงหน้าแล้วถามว่า “อยากได้ไหม” ไม่ว่าใครก็คงต้องตอบว่า “อยากได้” อยู่แล้ว

และถ้าอยากได้ก็ต้องเอื้อมมือไปไขว่คว้า

ส่วนจะเอื้อมมือไปด้วยความโลภขนาดไหนก็ย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน อย่างฉันเองก็รู้ตัวว่าคงอยู่ในฝ่ายโลภมากแน่นอน

แต่คนแบบฉันนี่ผิดตรงไหนไม่ทราบ

มันไม่เห็นต่างอะไรกับคนที่อยากเล่นเปียโนเลยบรรเลงจนสะใจ หรือคนที่อยากวาดภาพเลยลงมือวาดภาพ ฉันอยากได้เงินเลยเอื้อมมือไปคว้าเงิน มันก็เท่านั้นเอง

การดิ้นรนไขว่คว้าจนได้สิ่งที่ต้องการมาอยู่ในมือคือสิ่งที่ช่วยปลดปล่อยฉันจากความอัดอั้นที่อยู่ข้างใน

ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์มือถือของฉันสั้น เมื่อหยิบมาดูก็เห็นอีเมลจากอาจารย์ซีซีอิ

คุณอาจจะเหนื่อยล้าสะสมก็ได้ จะถือว่าเป็นการลาพัก
สักระยะก็แล้วกัน รอให้สบายดีเมื่อไหร่ค่อยกลับมา
แต่เมื่อก็ก็ดูท่าทางแข็งแรงดีนี่นา (ฮา ๆ)

พอนึกถึงอาจารย์ซีซีอิ ความคุ้นเคยก็แล่นพล่านขึ้นมา
อีก

หน้าตาของอาจารย์ซีซีอิดูเหมือนคนที่คิดจากใจจริงว่า
สายสัมพันธ์ที่มนุษย์มีให้กัน ความเห็นอกเห็นใจ และความรัก
เป็นสิ่งที่ใช้เงินซื้อไม่ได้ จึงต้องรักษาเอาไว้ให้ดี

แต่ฉันรู้ว่าภายใต้หน้ากากนั้นเขาเป็นคนเล่ห์เหลี่ยม
แพรวพราวแค่ไหน ไม่อย่างนั้นคงไม่ประสบความสำเร็จใน
อาชีพทนายความถึงขนาดนี้หรอก

ทั้งฉันทั้งอาจารย์ซีซีอิมันก็คนประเภทเดียวกันนี่แหละ

แค่อาจารย์ซีซีอิอ้างตัวได้เก่งกว่าฉันเท่านั้นเอง

พอโมโหแล้วก็อดหัวไม่ได้ ฉันเลยเรียกพนักงานในร้าน
แล้วสั่งมันฝรั่งทอดจานใหญ่ พอกินมันฝรั่งทอดใกล้หมดก็เริ่ม
สงบสติอารมณ์ลงได้บ้าง

ฉันพลั้งปากไปแล้วว่าจะลาออกจากบริษัท แต่ปัญหา
คือยังไม่มีไอเดียเลยว่าหลังจากนี้จะทำอะไรต่อไป โชคดีที่พอมี
เงินเก็บอยู่บ้าง อยู่เฉย ๆ สักพักก็คงไม่เลวเหมือนกัน

สำนักงานของเราขึ้นชื่อเรื่องงานหนักจึงมีคนลี้ภัยป่วยอยู่
บ่อย ๆ แต่พอผ่านไปสองสามเดือน คนที่ลี้ภัยป่วยก็จะกลับมา
ทำงานต่อราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ที่จริงสัญญาระหว่างสำนักงานกับนายความแต่ละคน ไม่ใช่สัญญาจ้างพนักงานประจำ แต่เป็นสัญญาจ้างแบบ เออต์ซอร์ซ จึงไม่มีกฎเกณฑ์เรื่องการลาพักแบบได้รับเงินเดือน หรือจำนวนวันทำงานอยู่แล้ว

หรือก็คือต่อให้หยุดงานไปเป็นเดือน ๆ สำนักงานก็ไม่มีสิทธิปรับ ถ้าไม่ทำงานก็แค่ไม่ได้เงินเท่านั้น ไม่มีใครได้เปรียบ หรือเสียเปรียบมากนัก

ขอหยุดงานไปสักพักก่อนดีกว่า ส่วนจะลาออกจริง หรือเปล่าก็อีกเรื่อง

พอตัดสินใจแบบนี้แล้วฉันก็รู้สึกปลอดภัยขึ้นมาก แต่ถ้าไม่ทำงาน ตั้งแต่พรุ่งนี้ไปจะทำอะไรดีละ แม้จะมีเรื่องมากมายที่อยากทำ แต่พอมีเวลาก็ไม่รู้ว่าจะลงมือทำอะไรก่อน

“เฮ้อ...”

ฉันกุมถ้อยกาแฟลาเต้ที่เย็นชืดเอาไว้แน่นพลางถอนหายใจ จู้ ๆ ความรู้สึกเหงาก็ถาโถมเข้ามา ฉันเริ่มเลื่อนดูบันทึก รายชื่อติดต่อในโทรศัพท์

มีใครที่ฉันจะโทรเรียกออกมาเจอกันได้บ้างไหมนะ

ฉันไม่มีเพื่อนผู้หญิงเลยแม้แต่คนเดียว เพราะฉันเกลียด การเป็นเหมือนคนอื่น ๆ ทั่วไปเป็นที่สุด เลยไม่ค่อยถูกใครกับผู้หญิงที่ชอบเรียกร้องไม่ให้ทำตัวแตกแถวสักเท่าไร

แต่ถ้าเพื่อนผู้ชายละก็พอจะมีอยู่บ้าง

ฉันได้ดูรายชื่อพลางนิกภาพใบหน้าของพวกผู้ชายในหัว
แต่ละคนต่างก็หน้าตาโหล ๆ ไม่มีใครที่ฉันรู้สึกอยากติดต่อด้วย
เลย

นาที่นี้ออยากให้ใครสักคนที่หล่อ ๆ มาช่วยเยียวยาหัวใจ
พอดิบแบบนั้น ๆ ก็นี่ถึงอเมริกาอะ เอจี้ขึ้นมา
เอจี้เป็นรุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ตอนนั้นเราเคยคบกัน
ราวสามเดือนแล้วก็เลิกกันไป

เขาเป็นแฟนคนก่อนหน้าโนบูโอะสักสามคนเห็นจะได้
ส่วนเหตุผลที่เลิกรอกันฉันก็จำไม่ค่อยได้แล้ว น่าจะเป็น
เพราะความเจ้าชู้ของเอจี้นั่นแหละ ฉันเลยโมโหเป็นพินเป็นไฟ
และเลิกกับเขาทันที คิดว่าน่าจะเป็นยังงั้นนะ

สมองของฉันมีข้อดีตรงที่สามารถลืมเรื่องทำร้ายจิตใจ
ตัวเองได้อย่างรวดเร็ว

เอจี้เป็นผู้ชายไม่เอาถ่าน เรียนก็ไม่เอาไหน กีฬาก็ไม่ได้
เรื่อง มีดีแค่ตรงหน้าตาหล่อนี้แหละ ใบหน้ารูปไข่เรียบเนียน
บุคลิกดี ดูแล้วเจริญตา เสี่ยงทุ้มรีนหู แถมยังตัวสูงอีกต่างหาก
ฉันว่าตอนนั้นตัวเองคงชอบเอจี้ที่หน้าตานี้แหละ

นับว่าเหมาะสมสุด ๆ หากเป็นเอจี้ไม่ว่าสุดท้ายจะลงเอย
ยังไงก็คงไม่มีอะไรให้ต้องกังวลภายหลัง

พอดิดได้แบบนั้นฉันก็เลยส่งอีเมลไปหาเขา

ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ! สบายดีไหม

จากนั้นก็นั่งเหม่อลอยไปร่วมชั่วโมง แต่ไม่มีการตอบกลับ
มาเลย

เป็นไปได้ว่าเอจิจอาจจะเปลี่ยนแอดเดรสแล้ว แต่ก็ไม่เห็น
มีข้อความแจ้งเตือนว่าส่งไม่สำเร็จ แสดงว่าส่งอีเมลไปถึงแล้ว
แน่ ๆ

แต่จะว่าไป...ต่อให้ได้รับอีเมลจากคนที่เคยคบกันช่วง
สั้น ๆ เมื่อแปดปีก่อน เจ้าตัวก็คงไม่คิดจะตอบกลับ ลองคิด
กลับกันว่าถ้าเอจิจเป็นฝ่ายติดต่อมาก่อน ฉันเองก็คงไม่ตอบ
กลับไปเหมือนกัน

เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่างก็เห็นว่ามืดแล้ว ฉันเลยตัดสินใจ
ว่าไหน ๆ ก็จะไม่เลิกทำงานทั้งที่ รีบกลับบ้าน อาบน้ำ แล้ว
เข้านอนเลยดีกว่า